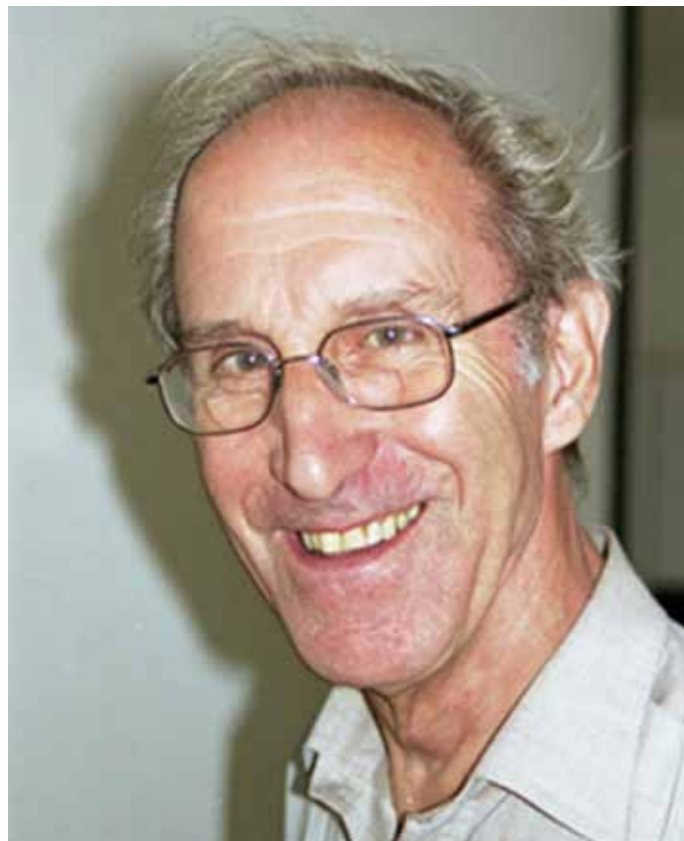

In Deo Roland, Theodorus Heeren

Samen met zijn tweelingbroer Louis zag hij op 27 november 1934 het levenslicht. Theo deed zijn professie bij de Broeders FIC op 15 augustus 1956 en nam de naam Roland aan. Hij overleed op woensdag 8 april 2020 in het revalidatiecentrum van het MUMC+ in Maastricht.

Een lang en vruchtbaar leven

Enkele dagen geleden vierden we het feest van Pasen. Een bemoedigend teken dat ons leven nooit ten einde loopt, want het vindt zijn voortzetting in de eeuwige rust en vrede in de Heer.

In de tweede lezing werden we daar nog eens goed op gewezen: 'Ieder die leeft in geloof aan Mij, zal in eeuwigheid niet sterven.' In dit vaste geloof nemen we vandaag voorgoed afscheid van ons dierbaar familielid Theo en trouwe medebroeder Roland.

Roland is in Zijn oord van rust en vrede binnengegaan na een lang en vruchtbaar leven. Dit leven begon in 1934 in Helmond.

Het gezin Heeren dat al uit acht kinderen bestond werd op 27 november verblijd met de komst van een tweeling. Theo kwam het eerste ter wereld en zijn broer Louis erna. Deze tien mensen bewoonden een grote villa aan de Kanaaldijk, die ze voor een zacht prijsje mochten huren van de textielmagnaat Van Thiel. Naast zijn werk op school had vader Heeren nog een breed scala aan activiteiten: hij schreef een boek over de historie van Helmond, hij richtte het Helmonds Museum op en hij was archivaris van de stad. Zijn verdiensten voor deze stad werden erg gewaardeerd. Een straat werd naar hem vernoemd.

In de oorlogsjaren doorliep Roland de lagere school. Hij kreeg hier les van onder meer de broeders Heribert van Loy en Maurilio van Grinsven. Hierna ging hij naar de Mulo die ook door de broeders werd geleid.

Toen hij zijn diploma had behaald, vroeg hij zijn ouders of hij broeder mocht worden. Na enkele gesprekken met de overste, kwam die toestemming en ging Roland in augustus 1951 naar de kweekschool in Maastricht. Hij had het er daar erg naar zijn zin. Zo kreeg hij daar ook vioolles. "Verder dan het spelen van sinterklaasliedjes en kerstliederen heb ik het niet gebracht. Het stelde niet veel voor," vertelde hij later.

Na zijn professie in 1956 is hij in zijn doen en laten een waardige opvolger van zijn vader: naast het schoolwerk in Nijmegen, Rotterdam, Heerlen, Weert en Helmond, doet hij veel aan buitenschoolse activiteiten. Hij is betrokken bij jeugdvoetbal en behaalt daartoe het diploma jeugdsportleider van de KNVB.

Hij volgt ook de opleiding tot scheidsrechter en helpt mee met de organisatie van schoolvoetbalkampen. Naar zijn eigen zeggen had hij in deze bezigheden veel voldoening - "En mijn werk op school leed er niet onder."

In de verschillende gemeenschappen waar hij deel van uitmaakte, was Roland een prettige medebroeder. Zijn praten kon soms een wat zeurderige toon hebben, maar dat was van voorbijgaande aard. Op oversteefeesten kon hij zeer puntige voordrachten houden, waar flink om werd gelachen. Daarnaast was hij zeer hulpvaardig. Zo leerde hij van Eobanus Schellekens in Rotterdam de fijne kneepjes van het maken van een

eenvoudige kloosterpot. Hij hielp ook op andere plaatsen als een kok uitviel of op vakantie ging.

Hij was een trouwe bezoeker van het gemeenschappelijk overleg en was steeds present bij gebed en vieringen. Roland was een man die een goede belangstelling had voor zijn medebroeders en dankbaar was voor hetgeen hij in gemeenschappen mocht ervaren. Dat maakte hem tot een gewaardeerd mens. Hij leefde erg sober. De herenmodezaken hebben nooit veel geld aan hem verdiend.

een man die een goede belangstelling had voor zijn medebroeders

Wanneer U het gebouw van De Beyart betreedt, ziet u in het halletje aan de muur een uitstalling van eervolle vermeldingen, van brons tot goud, die het woonzorgcentrum in de loop der tijden heeft verkregen. Er onder hangen keramiekborden die door Roland zijn vervaardigd.

En dan zijn we bij zijn meest bekende bezigheid van 'pottenbakker' aangeland. Roland volgde in het Helmondse Speelhuis daartoe zijn opleiding, later nog in het Karregat in Eindhoven en een glazuurcursus in Vlaardingen. Deze bijscholing leverde prachtige resultaten op: van eierdopjes tot grote vazen, van gedenkborden tot adventskransen. Hij gaf op zomerkampen in deze vaardigheid op speelse wijze les aan kinderen, stelde zijn keramiekwerk ten toon en stond op kunstmarkten. De opbrengst van zijn producten ging naar projecten van zijn medebroeders in Ghana en Malawi. Vele straatkinderen en kinderen met een beperking hebben daar baat bij gehad.

Voor al deze inzet ontving hij veel lof. Daar was hij erg gevoelig voor, want hij had ook soms kritiek te verduren van leidinggevenden op school of sportveld. Roland leed daaronder, want hij zag dit als een afkeuring van zijn goedbedoelde inzet.

De ergste tegenslag in zijn leven werd veroorzaakt door zijn toenemende doofheid. Hij voelde zich daardoor soms afgesloten van anderen, of maakte zélf die afstand om in zichzelf gekeerd te raken.

Dat nam niet weg dat je, als je alleen met hem was op zijn kamer of in zijn potteriekelder in De Beyart, heel gezellige gesprekken kon voeren. Maar dit verliep met name in de laatste jaren toch veel moeizamer.

Onlangs kwam hij te vallen en brak hij zijn heup. Het herstel daarvan verliep goed en hij werd in de revalidatiekliniek van het universiteitsziekenhuis in Maastricht ondergebracht. Daar werd hij door een kwaadaardig virus geveld en overleed hij op 8 april. Een man die steeds gezelligheid zocht moest in eenzaamheid overlijden.

Roland sloot een mooi leven af, waarin hij trachtte de Heer te volgen in goede en in kwade dagen. Hij was daarin trouw aan zijn familie en zijn medebroeders.

In de eerste lezing hoorden we Roland vragen: "Dat ik komen mag in U, in vrede. Dat ik, door het vuur gegaan, en mijn laatste leed geleden, komen mag in U, mijn vrede".

We vertrouwen erop dat deze bede in vervulling is gegaan. In dankbaarheid voor zijn leven onder ons, dragen wij de dierbare herinnering aan hem met ons mee.

Wim Swüste

A long and fruitful life

Brother Roland was born on 27 November 1934. He made his profession as a Brother FIC on 15 August 1958. He died on 8 April 2020 in Maastricht.

Roland and his twin brother Louis were the youngest of ten children. He went to school with the Brothers and after he had completed his secondary school he asked to be a Brother.

He became a teacher and beside the normal school activities he also became a soccer coach in the junior league. He also became active as a referee for soccer matches. He enjoyed this greatly and sad with satisfaction: "and my teaching work did not suffer for all these extra activities."

In the communities where he lived Bro. Roland was a pleasant fellow brother and he was always willing to help. He was also a witty speaker at

festivities and he learned to be a good cook. He faithfully attended meetings and lived a sober life.

He also developed a talent for making pottery, and at De Beyart and in many homes his work shone. The money from work he sold was donated to projects in Ghana and Malawi.

He hugely enjoyed teaching children the basics of pottery work. Street children and handicapped children discovered their own talents under his guiding influence.

The worst thing that happened to him was deafness. He had always enjoyed company and now he felt isolated because his conversations became very limited. If people took the time to be with him, he could be very happy still.

Recently he had a fall and broke a hip. While recovering from this, he contracted a nasty virus and this man who had so loved company had to die alone in a quarantined room.

We pray he has gone to be in the company of his God whom he followed faithfully all his life.

Wie in de schaduw Gods mag wonen

Frans School

We zijn hier bijeengekomen om afscheid te nemen van onze geliefde medebroeder Roland Heeren.

Zoals u ziet vindt zijn afscheid plaats onder speciale omstandigheden, die het gevolg zijn van de coronamaatregelen. We zijn maar met een klein gezelschap: een paar medebroeders van zijn gemeenschap, de twee mensen van het team FIC, een paar medebroeders van het bestuur, de organiste en mensen van de begrafenisonderneming.

Ik heet u van harte welkom in deze 'lege' kapel van De Beyart. Er is nu geen priester die voorgaat, we houden geen eucharistieviering, geen woord- en communiedienst, maar een eenvoudige gebedsviering, die we samen gestalten geven.

Gelukkig kunnen Rolands medebroeders en medebewoners hier in De Beyart de viering 'van nabij' volgen op hun kamer. Ook u heet ik van harte welkom bij dit afscheid.

Rolands familie kan er niet bij zijn en dat is zeer pijnlijk en zal hun verdriet doen. Van deze dienst wordt gelukkig een opname gemaakt, zodat zij op een later tijdstip de viering kunnen meeleven. En op dit moment zullen zij in gedachten toch bij ons zijn om afscheid te nemen van hun geliefd familielid Theo Heeren, onze broeder Roland.

Broeder Roland is gestorven in Molenhof, de herstelkliniek van het Maastrichts Universitair Medisch Centrum. De laatste 14 dagen van zijn leven, toen het coronavirus hem in zijn greep had, mocht hij geen enkel bezoek ontvangen. Geen medebroeder of familielid kon hem nabij zijn om hem te laten voelen, dat we meeleven. We moesten hem als het ware in de steek laten, en dat was zeer pijnlijk en eigenlijk ook onmenselijk.

Nu bevindt zijn dode lichaam zich hier in ons midden. We nemen op deze speciale wijze afscheid van onze medebroeder Roland, Theodorus Heeren. We staan gelovig stil bij zijn leven en vertrouwen hem tenslotte toe aan zijn Heer en Schepper.

Liefdevolle God,
Wij geloven dat U aanwezig bent in ieder van ons, dat Gij met ons meegaat in onze levensdagen, zoals U dat ook hebt gedaan met onze medebroeder Roland, Theo Heeren.

Wij geloven dat wij uw liefde en trouw mogen ervaren in ons gewone dagelijkse leven, in de kleine dingen van iedere dag: in onze menselijke ontmoetingen, in de zorg voor elkaar, in de liefde van onze medemens, in de stilte van ons gebed.

Wij vragen U, dat wij - nu we oud zijn - verder mogen uitgroeien als mens naar uw bedoeling. Wij vragen U om vergeving, let niet op onze fouten en tekortkomingen, maar blijf ons nabij en houd ons vast, ook nu in deze moeilijke en angstige tijd. Dat vragen wij U door Jezus, onze broeder, ons voorbeeld en onze weg.

Potterie: 'Kind en Klei Roland FIC'

Roland Heeren

Graag wil ik voldoen aan het verzoek van de redactie om wat te schrijven over mijn hobby: pottenbakken.

Het begon in Weert in het pensioonaat waar in het laatste jaar leegstaande ruimten beschikbaar werden gesteld aan de Gemeente voor creatieve vorming (Stichting Vrije Uren). Nieuwsgierig ging ik kijken bij de afdeling Beeldende vorming waar men draaischijven had neergezet. Het bleef niet bij een belangstellend praatje. Spoedig zat ik zelf achter de schijf en het heeft me nooit meer losgelaten.

Na een aantal lessen in Weert kwam ik in Helmond bij het 'Giko' terecht, toen in het 'Karregat' in Eindhoven, later weer in Geldrop bij een pottenbakker en ook in het bekende Pieter Breughel-instituut in Veghel. In Vlaardingen volgde ik nog een glazuurcursus. Alles samen zo'n zeven jaar. Van lieverlee raakte ik in het bezit van steeds meer materiaal. Het begon met een oude schopschijf van broeder Baptista zaliger (ik wist niet dat hij ook al pottenbakken deed) en zo kwam er steeds meer bij. In Helmond had ik al een aardige zolderruimte. Hier in Rotterdam nog zeker zo praktisch: alles in een ruimte.

Braderieën en kunstmarkten

Spoedig bleek dat ik de pottenbakkerij en de omgang met kinderen mooi kon combineren. Het begon in Helmond waar ik voor het eerst optrad. Ik was erg zenuwachtig en begrijp nog niet hoe ik het gedurfd heb. De zenuwen zijn intussen wel weg, maar de spanning blijft: Heb ik alles bij me? Is de klei goed gekneed? heb ik spullen genoeg om in de kraam te zetten? Schone schortjes voor de kinderen? Handdoeken?

Overall ben ik geweest: kunstmarkt in Thorn (zes keer), kunstmarkt in Helmond, meegewerkt aan de tentoonstelling in de Kamenij in Helmond, City-sporthal, de Geseldonk, Eindhoven, Maas-tricht, Wanroy, Rotterdam, Schiedam, Zevenhuizen, Zevenkamp. Ook in België: al 10 jaar in recreatiepark 'Molenheide' in Houthalen-Kelch-

teren, alwaar ik in de zomervakantie 'werk' en kampeer. Vele malen heb ik daar ook een bungalow voor een lang weekend gekregen zodat mijn familie er van kon me profiteren. Ook vele malen in Kinroy (waar br. Wichard de laatste dag van zijn leven doorbracht met mij te helpen met de kinderen), Stramproy, Swartbroek, Molenbeersel. Eksel, Dielsen en Leopoldsburg.

Zwembad

Afgelopen herfstvakantie kreeg ik in zwembad De Wissen in Helmond een oorkonde uitgereikt wegens 'het ondersteunen van de zwemvierdaagse d.m.v. pottenbakken met de jeugd', zoals er plechtig op staat.

In 1986 had ik in zwembad De IJzeren Man te Weert al de 'IJzeren Man-trofee' gekregen. Best wel dingen om een beetje trots op te zijn. Veel vakanties heb ik in zwembad De Wissen doorgebracht. Ik denk wel duizenden potjes met de kinderen daar gemaakt. En als ik weer kom is het altijd weer even druk. Het verveelt nooit: mij niet en de kinderen ook niet.

Verjaardagsfeestjes

Mijn kelderruimte ('keramisch atelier') stel ik vaak ter beschikking van ouders die met hun kinderen een verjaardagsfeestje willen vieren.

Maximaal acht kinderen, want de ruimte is beperkt. Ik demonstreer dan wat, vertel en maak wat grapjes. Elk kind komt bij mij aan de beurt om zelf een potje te draaien, terwijl de anderen met een hoop klei zelf aan de gang gaan. Als alles na een week of twee gebakken en geglaazuurd is, bel ik de ouders op en komt men alles ophalen.

Scholen

Als oud-onderwijzer vind ik het 't leukst om voor een klas kinderen (groep 7 en 8) te demonstren en te vertellen over mijn hobby. In Helmond ben ik op verschillende scholen geweest. Ook in Rotterdam op de Montessori-school en het Montessori-lyceum. Onlangs nog op een school in Capelle aan de Ussel. Je kunt zoveel meer kwijt omdat je hierbij alle schoolvakken kunt betrekken. Zelfs godsdienst: "Als klei in de handen van God".

De broeders

Gelukkig heb ik veel steun van de broeders bij mijn hobby. In Helmond bijvoorbeeld kan ik altijd logeren als ik in het zwembad moet 'werken'. Ook in Rotterdam heeft men belangstelling, al houdt men mij als 'kleiboer' en 'kind en klei' vaak voor de gek. Maar goed bedoeld is dat wel grappig. Voor het Generaal Kapittel in 1988 heb ik nog wandborden moeten maken voor alle provincies. Ook een herdenkingsbord voor het afscheid van Br. Martinus van de Beyart. En nog enkele anderen.

Vaak ook komt een broeder bij me of ik een verjaardagscadeautje heb voor een familielid. Ook onze medewerksters van het huis krijgen met Kerstmis vaak een geschenkje uit de kraam. en zo probeer ik veel mensen blij te maken, en dat lukt vaak heel aardig.

Hobby en werk

Al vroeg is mij ingeprent dat mijn werk niet onder mijn hobby mag lijden. Het tegendeel is echter waar. Vaak heb ik dagenlang geen tijd of moet ik 's zondags een braderie of kunstmarkt afzeggen omdat er gekookt moet worden. Ik heb geleerd daar niet moeilijk over te doen (al doet het soms wel pijn).

Lessen

Een morgen in de week geef ik draailes in de Stichting Eigen Werk in Schiedam. Hier richt men zich op werklozen, gepensioneerden e.d. En één middag in de week draai ik (letterlijk) mee in buurthuis Nieuwland in Schiedam. Ook daar geef ik draailes. Zo kom ik via mijn hobby toch vaak in contact met andere mensen en probeer zo het ideaal van de broeders waar te maken: 'Er zijn voor anderen'.

(uit Orentatie, 1998-3)

Met aandacht krijgt het leven vorm